



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobců: a) **D. B.**
bytem D. 109, D. N.

b) **Ing. P. G.**
bytem D. 799, U. O.

c) **B. V.**
bytem V Z. 380, U. O.

všichni zastoupeni Ing. arch. O. K.
bytem J. L. 259, U. H.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 13.2.2019, č.j. KUZL 9790/2019, sp.zn. KUSP 87042/2018 ÚP-Ha, o žalobě žalobce b) proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 12.2.2019, č.j. KUZL 9785/2019, sp.zn. KUSP 87039/2018 ÚP-Ha, a o žalobě žalobce c) proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 7.2.2019, č.j. KUZL 9772/2019, sp.zn. KUSP 87037/2018 ÚP-Ha,

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce a) se domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 13.2.2019, č.j. KUZZL 9790/2019, sp.zn. KUSP 87042/2018 ÚP-Ha, a rozhodnutí, které mu předcházelo (rozhodnutí stavebního úřadu Staré Město ze dne 22.8.2018, č.j. MeUSM/04600/2018). Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 13.2.2019 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22.8.2018, kterým bylo žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), nařízeno odstranění stavby „Maringotka na kolech s pergolou a suché WC“ umístěné na pozemku p.č. X k.ú. X, obec X.
2. Žalobce b) se domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12.2.2019, č.j. KUZZL 9785/2019, sp.zn. KUSP 87039/2018 ÚP-Ha, a rozhodnutí, které mu předcházelo (rozhodnutí stavebního úřadu Staré Město ze dne 22.8.2018, č.j. MeUSM/04594/2018). Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 12.2.2019 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22.8.2018, kterým bylo žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno odstranění stavby „Unimobuňka a suché WC“ umístěné na pozemku p.č. X k.ú. X, obec X.
3. Žalobce c) se domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne ze dne 7.2.2019, č.j. KUZZL 9772/2019, sp.zn. KUSP 87037/2018 ÚP-Ha, a rozhodnutí, které mu předcházelo (rozhodnutí stavebního úřadu Staré Město ze dne 22.8.2018, č.j. MeUSM/04601/2018). Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 7.2.2019 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22.8.2018, kterým bylo žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno odstranění stavby „Maringotka na kolech a suché WC“ umístěné na pozemku p.č. X k.ú. X, obec X.

4. Podle žalovaného byly všechny stavby provedeny bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem a nebyly dodatečně povoleny. Vzhledem k tomu neměl stavební úřad jinou možnost než nařídit jejich odstranění.
5. Usnesením ze dne 30.3.2020 zdejší soud všechny žaloby spojil ke společnému projednání, neboť spolu napadená rozhodnutí skutkově souvisejí a argumentace v žalobách všech žalobců je totožná.

II. Shrnutí žalob

6. Žalobci v totožně konstruovaných žalobách namítají, že pozemky, na nichž jsou jejich stavby umístěny, se nacházejí v lokalitě, o níž se dlouhodobě jedná jako o území, na němž hodlá město Uherský Ostroh dosáhnout změny územního plánu tak, aby zde bylo možno budovat rekreační objekty pro individuální i hromadnou rekreaci.
7. Žalobci připouštějí, že stávající územně-plánovací dokumentace umožňuje stavebnímu úřadu nařídit odstranění staveb nacházejících se v dané lokalitě, nicméně se jedná o stavby, které zde existují desítky let na pozemcích ve vlastnictví vlastníků staveb nebo na pozemcích řádně pronajatých (stavby jsou zde umístěny se souhlasem pronajímatelů - vlastníků pozemků). Podle žalobců současné územní plány (obce Ostrožská Nová Ves a města Uherský Ostroh) odůvodňují stavební uzávěru těžbou štěrkopísku. Tato těžba však již byla ukončena, pozemky jsou rekultivovány a těžební společnosti s umístěním staveb pro rekreaci souhlasí. Navíc pozemky, na nichž jsou stavby umístěny, jsou územním plánem v rozporu se skutečností označeny jako vodní plocha.
8. Žalobci poukazují na to, že dne 20.10.2016 byl předložen návrh na změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, neboť byla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Zastupitelstvo obce schválilo pořízení změny územního plánu. V souvislosti s plánovanou změnou nechal Krajský úřad Zlínského kraje vypracovat územní studii „ÚS 3“, která rozčleňuje území štěrkopískových jezer do tří zón (v jedné z nich má být umístování staveb pro individuální rekreaci připuštěno). Podle žalobců tak probíhají jednání o změně územního plánu, v důsledku níž by došlo k povolení rekreačních objektů. Podle žalobců je jedním z důvodů, pro který stávající územní plán neumožňuje vydat příslušná stavební povolení na rekreační stavby, skutečnost, že nebyla splněna podmínka, aby do konce roku 2006 byla vodoprávnímu úřadu předložena studie využití vodních ploch v dobývacím prostoru po ukončení těžby, která byla stanovena v „opatření obecné povahy - rozhodnutí odboru životního prostředí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16.6.2006“. Vzhledem k tomu vodoprávní úřad vydal rozhodnutí ze dne 25.11.2016, kterým uložil SVK, a.s. předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves do 31.12.2017.
9. Žalovaný podle žalobců pochybil, neboť celou věc posuzoval podle stávající územně plánovací dokumentace, která neodpovídá realitě. Žalobci již v odvoláních proti rozhodnutím o zamítnutí jejich žádostí o dodatečná povolení staveb žádali, aby bylo vyčkáno na výsledek projednání připravovaných změn územních plánů dotčených obcí

(Ostrožské Nové Vsi i Uherského Ostrohu). Obě obce podle žalobců vnímají pozitivně možnost rekreace v okolí jezer. Žalobci tak mají za to, že nebylo namístě zamítnout žádosti o dodatečné povolení staveb. Stavební úřad měl řízení o dodatečné povolení staveb přerušit a vyčkat na „definitivní územně-plánovací dokumentaci“.

10. Žalobci tedy navrhují, aby zdejší soud napadená rozhodnutí i jim předcházející rozhodnutí stavebního úřadu zrušil. Na svém procesním postoji setrvali žalobci po celou dobu řízení před zdejším soudem, i na jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

11. Žalovaný je toho názoru, že žalobní námitky směřují spíše proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby a v řízení o odstranění stavby nemají tyto námitky místo. Podle žalovaného dosud nebyla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Žalovaný také zdůrazňuje, že předmětné stavby žalobců jsou umístěny na pozemku, který se nachází v k.ú. X, obec X, přičemž pro obec Uherský Ostroh žádná změna územního plánu, která by se dané lokality dotýkala, projednávána není a žádná taková změna není ani navrhována. Pokud jde o žalobci zmiňovanou územní studii „ÚS 3“, tak se podle žalovaného nejspíše jedná o územní studii „Využití ploch uvolněných po těžbě šterkopísku – Ostrožská jezera“. Potřeba této studie byla stanovena Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje. Tato studie podle žalovaného neslouží pro rozhodování stavebního úřadu. Žalovaný poukazuje také na to, že podle územního plánu pro obec Uherský Ostroh ze dne 27.12.2012 jsou pozemky, na nichž jsou umístěny předmětné stavby, součástí plochy WT – vodní plochy a toky, kde nelze stavby pro individuální rekreaci umísťovat.
12. Žalovaný tedy navrhl žaloby zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

13. Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloby jsou přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Zdejší soud přezkoumal všechna napadená rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
15. Podstatou sporu v nyní posuzované věci je právní otázka, zda měl správní orgán, v daném řízení stavební úřad, přerušit řízení o odstranění staveb, případně o dodatečná povolení staveb, s ohledem na údajně probíhající změnu územního plánu obce

Ostrožská Nová Ves, případně s ohledem na budoucí možnou změnu územního plánu obce Uherský Ostroh.

16. V daném případě jsou napadena rozhodnutí, jimiž bylo pravomocně nařízeno odstranění staveb podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
17. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
18. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až § 115 tohoto zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 tohoto zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 tohoto zákona. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
19. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
20. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje jako řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka

poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy samostatným řízením v rámci řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím řízení o dodatečném povolení stavby je možné zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření. V tomto řízení stavební úřad posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro to, aby byla stavba dodatečně povolena. Naopak v řízení o odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena; mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které mohli žalobci uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2017, č.j. 5 As 90/2017-22).

21. V daném případě žalobci žádosti o dodatečné povolení staveb podali a jejich žádosti byly pravomocně zamítnuty. Proti těmto rozhodnutím však žalobci žaloby, které by mohl zdejší soud projednat, nepodali. Učinili tak až současně se žalobami proti rozhodnutím, jimiž bylo nařízeno odstranění staveb, tedy po uplynutí lhůty k podání žalob proti rozhodnutím o jejich dodatečném nepovolení. Soudu tedy nezbylo, než takové žaloby odmítnout jako opožděné (to také v minulosti učinil).
22. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby tak lze zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a zda stavba nebyla dodatečně povolena.
23. Žalobci ale nic takového nenamítají. Netvrdí, že by předmětné stavby, které mají být odstraněny, disponovaly odpovídajícím rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, ani netvrdí, že by byly stavby dodatečně povoleny. Žalobci nenamítají ani to, že se nejedná o stavby ve smyslu stavebního zákona, které nevyžadují žádné povolení či opatření stavebního úřadu. Žalobci toliko namítají, že se jedná o stavby, které se v dané lokalitě nacházejí již desítky let (aniž by to doložili), a že s ohledem na změnu v území a plánovanou budoucí změnu územního plánu měl žalovaný řízení o dodatečném povolení staveb přerušit a vyčkat vydání nového územního plánu.
24. Žalobci tedy svoje námitky nesměřují proti rozhodnutím o odstranění staveb, nýbrž proti rozhodnutím o žádostech o dodatečná povolení staveb, neboť v těchto řízeních stavební úřad posuzuje soulad stavby s územním plánem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je soud oprávněn posuzovat, zda stavební úřad správně posoudil soulad stavby s územním plánem a zda zohlednil případnou plánovanou změnu územního plánu. Takovou žalobu, kterou by mohl soud věcně projednat, však žalobci včas nepodali a nedali tak soudu možnost se těmito jejich námitkami zabývat. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby k tomu soud oprávněn není. Soud totiž není oprávněn v řízení o žalobě přezkoumávat jiná rozhodnutí než ta, která jsou předmětem žaloby (v daném případě tedy toliko rozhodnutí o nařízení odstranění staveb). Soud tak není oprávněn

posuzovat, zda stavební úřad postupoval v řízeních o dodatečných povoleních staveb v souladu se zákonem či nikoli. Byť by stavební úřad v řízení o dodatečných povoleních staveb skutečně pochybil, neměla by tato skutečnost žádný vliv na zákonnost nyní napadených rozhodnutí o nařízení odstranění staveb. Už právě uvedené vede k zamítnutí všech žalob.

25. Ve snaze hledat obecně spravedlivé řešení situace žalobců však zdejší soud přesto považuje za vhodné vyjádřit se i k žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutím o dodatečných povoleních staveb.
26. Pokud žalobci namítali, že stavební úřad pochybil, jestliže řízení o dodatečných povoleních staveb nepřerušil, tak k přerušení řízení nebylo důvodu. Přestože podle § 64 odst. 2 správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením přerušil na požádání žadatele, takovou povinnost správního orgánu nelze dovozovat vždy (automaticky) bez ohledu na situaci, v níž je požadavek ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu uplatňován. Typicky nemá správní orgán povinnost řízení přerušit v případě, kdy zjistí, že (podle aktuálního právního a skutkového stavu, ohledně něhož ani nemá v dohledné době dojít ke změně ve prospěch účastníka řízení – žadatele) žádosti není možné vyhovět a že je namístě ji bez dalšího dokazování zamítnout (*mutatis mutandis* rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5A 267/2010-36 ze dne 19.1.2015). Jestliže stavební úřad po podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení ke stavbě, která nebyla povolena „řádně“, zjistil, že stavba je umístěna v dobývacím prostoru, že je umístěna v ochranném pásmu vodního zdroje a že je umístěna v rozporu s územním plánem, aniž by změny správních aktů, z nichž vymezení dobývacího prostoru, ochranného pásma vodního zdroje či podmínek územního plánování vyplývalo, byly v pokročilé fázi jejich eventuálního přijetí, k přerušení řízení nebylo důvodu. Zdejší soud by nepovažoval za srozumitelnou aplikaci práva (konkrétně § 64 odst. 2 správního řádu), aby řízení o dodatečném povolení stavby (tedy stavby, jež měla být povolována především v „řádném“ řízení o vydání stavebního povolení) mohlo být k žádosti (případně k libovolně se řetězícím žádostem) stavebníka na relativně nekonečnou dobu přerušeno z toho důvodu, že by v budoucnu eventuálně mohlo dojít ke změně právního rámce, který nyní, v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby, její dodatečné povolení neumožňuje.
27. Stavby byly postaveny bez stavebního povolení. Je v principu nerozhodné, kdy se tak stalo. Stavba postavená bez stavebního povolení má být zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen za situace, pokud stavebník prokáže splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.10.2005, č.j. 10 Ca 220/2004-26). Důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby nese vlastník takové stavby (stavebník); je tedy na něm, aby v řízení o dodatečném povolení stavby naplnění podmínek prokázal (kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.11.2006, č.j. 6 As 43/2004-101), aniž by mu mělo být poskytováno jakékoli dobrodiní vyčkávání pro něj eventuálního („možná“) příznivějšího právního stavu. Pravým cílem žádosti o přerušení řízení v situaci, jaká je

dána v nyní posuzované věci, je získání neoprávněné výhody stavebníka oproti stavu, v němž měl stavebník o povolení stavby žádat (v „řádném“ řízení) i v němž o dodatečné povolení stavby nakonec žádal; proto nebylo namístě řízení přerušovat (*mutatis mutandis* rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 117/2009-39 ze dne 9.1.2013). Nepřerušil-li tedy stavební úřad řízení a rozhodl-li o žádostech žalobců bez vyčkávání na možné budoucí změny územního plánu, pak podle zdejšího soudu nepochybil.

28. Tím spíše pak nebyl důvod pro přerušení řízení o odstranění staveb, neboť pro tato řízení je změna územního plánu zcela nepodstatná. Došlo-li by během řízení o odstranění staveb skutečně ke změně územního plánu, event. pokud by taková změna byla již „na spadnutí“, mohli žalobci podat nové žádosti o dodatečné povolení staveb (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2016, č.j. 6 As 230/2015-34). V rámci těchto řízení by stavební úřad byl povinen posoudit nové žádosti o dodatečné povolení staveb a při tom zohlednit nový územní plán. Tomu by nebránila ani skutečnost, že stavební úřad o žádostech o dodatečná povolení staveb v řízeních o odstranění staveb již jednou rozhodl, neboť na negativní rozhodnutí o žádosti nelze nahlížet jako na překážku věci pravomocně rozhodnuté (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2018, č.j. 5 As 122/2016-36). K ničemu takovému však v daném případě nedošlo, neboť žalobci nové žádosti nepodali a ostatně ani k žádné změně územního plánu v dotčené lokalitě nedošlo.
29. Pokud se žalobci dovolávají toho, že dne 15.12.2016 obec Ostrožská Nová Ves schválila pořízení změny územního plánu na zasedání zastupitelstva, je třeba uvést, že předmětné stavby se nenacházejí v katastru obce Ostrožská Nová Ves, nýbrž v katastru města Uherský Ostroh. Ani žalobci přitom nenamítají, že by město Uherský Ostroh jakoukoli změnu územního plánu v rozhodnou dobu připravovalo.
30. Jestliže žalobci odkazují na možný vliv eventuální budoucí změny územně plánovací dokumentace na aktuální situaci, v níž bylo o jejich žádostech rozhodováno, je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.12.2015, č.j. 3 As 35/2015-32, podle něhož nepřihlédne-li správní orgán v rozhodnutí o odstranění a dodatečném povolení stavby ke schválenému zadání změny územního plánu, která se týká území, na němž je taková stavba umístěna, nejedná se bez dalšího o vadu řízení, pro kterou by bylo namístě takové rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 76 odst. 1 a § 78 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě navíc pro město Uherský Ostroh žádná změna aktuálně připravována nebyla a stavební úřad tedy ani neměl co zohledňovat.
31. Pokud jde o studii „Využití ploch uvolněných po těžbě štěrkopísku – Ostrožská jezera“, tak ani tu nelze pokládat za významnou z pohledu jakéhokoli vyčkávání na případné děje následující, jež by měly rozhodnutí stavebního úřadu oddalovat. Tato studie nabízí jedno z možných řešení využití daného území, avšak přímo neslouží pro rozhodování stavebního úřadu.
32. Stavebnímu úřadu ani žalovanému nelze, z pohledu obecnější spravedlnosti, vytýkat ani to, že by snad se svým rozhodováním „spěchali“ proto, aby v mezidobí nedošlo ke

změně právního rámce, která by nakonec pro některého ze žalobce byla příznivá a dodatečné povolení staveb umožňovala. Stavební úřad ani žalovaný vskutku nerozhodovali za situace, kdy by jakákoli taková změna byla „na spadnutí“, nadto ani následný vývoj po vydání napadených rozhodnutí neukazuje, že by postupem času měly stavby podmínky především územního plánování začít splňovat. Žádný takový vývoj po vydání rozhodnutí ostatně žalobci ani netvrdili.

33. Na shora uvedeném nic nemůže změnit ani námitka, že jsou pozemky v územním plánu nesprávně vyznačeny jako vodní plocha. Tato námitka totiž rovněž nesměruje proti napadenému rozhodnutí, nýbrž proti územnímu plánu z roku 2012.
34. Žalovanému tedy nelze vytýkat jakoukoli nezákonnost při vydávání napadených rozhodnutí ani jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobcům, jež by mohla alespoň nepřímo atakovat jejich subjektivní veřejná práva. Nadto zdejší soud neshledal ani žádné mimořádné důvody, pro které by, i přes povinnost přezkoumávat napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, jaký byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), měl – pro dosažení obecné spravedlnosti pro žalobce – napadené rozhodnutí rušit s ohledem na aktuální skutkový a právní stav v době svého rozhodování. Zdejší soud tedy shledal žaloby nedůvodnými a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. je zamítl.

V. Náklady řízení

35. Pokud jde o náklady řízení, o nich zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci úspěšnými nebyli, právo na náhradu nákladů řízení tedy nemají. To by náleželo žalovanému, zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení náklady převyšující náklady jeho jinak běžné úřední činnosti, a proto rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. června 2020

David Raus v.r.
předseda senátu